Nr. 2

14 januari 1961

VERSCHIJNT WEKELIJKS

SJORS

van de Rebellenclub

VERBODEN DE VOORWERPEN AAN TE RAKEN

De slimme rechter

Mohammed Hakkam was een machtig vorst. Hij bezat te Bagdad een schitterend paleis met uitgestrekte tuinen, mooie parken en fraaie bossen. Uren kon je er ronddwalen zonder een mens tegen te komen. Maar toch wilde de koning steeds meer en elk jaar kocht hij er nieuwe landerijen bij. Elk jaar verdwenen er huizen en boerderijen omdat de grond opgevorderd was door de kalief. Eén stukje land kon hij echter niet krijgen. En dat wekte zijn woede op. De grond behoorde aan een arme weduwe; zij was er zeer gehecht aan, omdat zij het van haar vader had geërfd. Haar ouders en voorouders hadden er gewerkt en geleefd en de grond had altijd zoveel opgebracht dat zij er wel niet rijk van werden, maar er altijd fatsoenlijk van konden leven. Zij weigerde haar eigendom af te staan. De kalief bood haar het tien- en twintigvoudige van de waarde, maar voor geen geld van de wereld was zij bereid het haar dierbare stuk grond te verkopen.

„Dat is het toppunt," zei de kalief woedend, „ik kan toch niet dulden dat midden in mijn eigendommen iemand een eigen stuk land bezit! Wij kunnen alles krijgen, alleen het stuk van die vrouw niet. Geef haar een buidel met geld, genoeg voor vijfentwintig keer de waarde van de lap grond en jaag haar weg."

De opzichter van de vorstelijke eigendommen deed wat hem was gezegd. En de vrouw ging huilend weg, maar zij weigerde het geld. Regelrecht ging zij naar de kadi om haar recht te zoeken.

Maar de kadi voelde er niets voor om tegen de kalief van Bagdad een proces te beginnen en verwees haar naar een andere rechter. Ook deze streek bedachtzaam over zijn baard en zei dat hij geen tijd had. Maar als de vrouw bij haar plan bleef, zei hij, wist hij wel een rechter aan de andere kant van de stad... Misschien dat die haar te woord kon staan.

Zo werd zij van de een naar de ander gestuurd en niemand durfde haar te helpen.

Tenslotte kwam zij terecht bij Ibu Bekr, een oude man die al in vele hachelijke zaken uitkomst had gebracht.

„Goede vrouw," zei hij, „het is een netelige kwestie. Want je weet dat het tegen rijke heren moeilijk vechten is. Ik moet erover nadenken, want alleen met een of andere list kan ik je helpen. Kom over veertien dagen terug."

Ibu Bekr dacht na. En hij vond een oplossing.

Op een morgen zadelde hij zijn ezel en hing een enorme zak over de nek van het dier. Daarmee reed hij regelrecht naar de tuinen van het vorstelijk paleis en hield halt bij het stukje grond van de weduwe, waarop nu werklui druk bezig waren met bouwen. Er moest een tuinhuis komen van marmer en kristal, zo mooi als geen enkele vorst er een bezat.

Net toen Ibu Bekr met zijn ezel arriveerde, kwam ook kalief Mohammed Hakkam met zijn opzichter een kijkje nemen hoe de stand van zaken was en hoe het werk vorderde.

Tot verbazing van de vorst knielde de oude grijze kadi voor zijn voeten en zei:

„Mijn vorst, verleen mij de gunst deze zak te mogen vullen met wat aarde uit uw tuin."

De kalief vond het maar een vreemd verzoek, maar hij knikte dat het goed was en Ibu Bekr nam een schop en begon zijn zak te vullen.

„Wat wou je ermee gaan doen?" vroeg de kalief tenslotte toen de zak zo goed als vol was.

„Niets bijzonders," antwoordde de kadi, „maar zou u misschien zo vriendelijk willen zijn mij een handje te helpen om de zak op de rug van mijn ezel te zetten?"

De vorst keek nog verbaasder dan bij de eerste vraag. Per slot van rekening had hij zijn bedienden en zijn knechten om te werken. Hij was evenwel zo nieuwsgierig om te weten te komen wat het allemaal te betekenen had, dat hij ook aan het tweede verzoek voldeed en een handje toestak. Maar hoe zij samen ook trokken en rukten, zij kregen de zak geen centimeter van zijn plaats.

„Je hebt veel te veel aarde in de zak geschept," zei de kalief, „hij is veel te zwaar."

„Mijn vorst," antwoordde Ibu Bekr en hij keek de kalief recht in de ogen, „u zegt dat de zak veel te zwaar voor u is. Maar weet u wel dat er maar een heel klein gedeelte inzit van de grond die u ten onrechte van een arme weduwe hebt afgenomen? Denkt u dan dat u de last van het hele stuk land zult kunnen dragen als u straks voor Allah staat en hij dit op uw schouders legt?"

De kalief hoorde zwijgend toe.

En toen hij tenslotte sprak, was het om de moed en rechtvaardigheid van de oude rechter te prijzen. Onmiddellijk gaf hij bevel de weduwe op te sporen; hij schonk haar het stukje grond terug met al de gebouwen die hij er voor zichzelf al had laten neerzetten.

Piet Broos

MUG en MIK

DE SPORTHELDEN

De razende raket

door Bas Bouwman

De schotelman zei: „Dat is grappig,
maar daarom ben 'k nog niet zo happig
op een zo hoogst riskante reis,
naar, wat u noemt, een paradijs
in het heelal, waar mensen wonen
die zich beslist vijandig tonen
nog eer een Marsman ongevraagd
op goed geluk een landing waagt!

Het is nog niet zo lang geleden
dat wij een eerste poging deden
om met een schotelkaravaan
bij jullie op bezoek te gaan,
doch, toen we rond de aarde zweefden,
direct al narigheid beleefden,
daar men, met afweervuur in 't groot,
ons nagenoeg aan flarden schoot! . . ."

„Ja, ja, zo iets heb 'k ook vernomen,"
zei Pilbrom, „en dat is gekomen
door een of ander luisterspel,
bedoeld om allen kippevel
plus hart- en spierkramp te bezorgen,
met het bericht dat juist die morgen
de krijgsmacht van een buurplaneet
per schotelvloot een aanval deed!"

„Zodoende was het te begrijpen
dat iedereen hem zat te knijpen!"
was 't antwoord van de Marsiaan.
„Maar waar komt het idee vandaan
om op nog onbekende buren
alreeds bij voorbaat te gaan vuren?"
„Ja, wat ze doen is vrees'lijk dom!"
erkende dokter Pillebrom.

De verd're uitleg leek onnodig
en verder zoeken overbodig,
want Sijmen Snor gaf plots een schreeuw,
daar hij het eerst een laagje sneeuw
dicht bij het schotelraam ontwaarde
en, net zo goed als op de aarde,
een speurtocht op besneeuwde grond
het mooiste van het mooiste vond . . .

De brigadier had het bekeken
en nauw'lijks was men neergestreken
of Sijmen ging er al vandoor,
helaas vond hij geen enkel spoor
van stropers, hazen of fazanten,
één dooie boel aan alle kanten,
waar, voor een brigges met fatsoen,
geen sikkepitje viel te doen . . .

In plaats van stropers na te jagen
moest d'arme kerel sneeuw gaan dragen
en, als het kon, 'n beetje vlug;
hij rende heen, en weer terug,
maar wat hij bracht was schraal en pover,
de sneeuw smolt weg, hij hield niets over,
totdat de kleine Marsiaan
hem wees hoe hij te werk moest gaan.

Ze kregen elk een waterputsje,
niet groter dan een babymutsje,
maar 't vergde eindeloos geduld
eer het voldoende was gevuld,

want sneeuw op Mars is ijl en luchtig
en in het zonlicht wel zo vluchtig
dat elke handvol weer meteen
op enk'le druppels na verdween!

Toen ze, na vele uren zwoegen,
het laatste putsje binnendroegen,
zei Dok: „Er zit nu, naar ik denk,
zo'n twintig liter in de tank,
da's veel te weinig, maar wat moet je?"
„Per dag per man een vingerhoedje
is wel genoeg!" zei de Marsiaan,
die dat gewend was. „Kom, we gaan!"

Hij startte met zo grote felheid,
dat men na korte tijd de snelheid,
waarmee de verre reis begon,
nog slechts met moeite schatten kon.
Het leek of alle hemellichten
een trage rondedans verrichtten
om Mars, die als een tennisbal
verdween in 't eindeloos heelal . . .

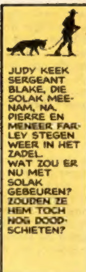

SOLAK DE WOLFSHOND

DE NACHT VÓÓR DE GERECHTSZITTING KON JUDY NIET SLAPEN. ZE BLEEF HAAR KAMERTJE OP EN NEER LOPEN, STEEDS MAAR DENKEND AAN SOLAK.

OM HAAR GEDACHTEN TE ORDENEN SCHREEF ZIJ ALLES OP WAT HAAR TE BINNEN SCHOOT.

TEVREDEN LAS ZIJ ALLES OVER WAT IN SOLAKS VOORDEEL KON WORDEN UITGELEGD.

PUNTEN DIE BEWIJZEN DAT SOLAK GEEN WOLF, MAAR EEN HOND IS.

A) SOLAK TROK MIJN SLEE VAN DE RAND VAN DE AFGROND.
B) HIJ WAS NIET KWAADAARDIG TOEN IK HEM UIT DE KLEM VERLOSTE.
C) HIJ REDDE MIJN LEVEN BIJ EEN STEENLAWINE IN HET SPARRENDAL.
D) HIJ DREEF DE TROEP WOLVEN TERUG, DIE MAISY FARLEY WILDE AANVALLEN.
E) HIJ DROEG EEN HALSBAND, HOEWEL DIE NU ZOEK IS GERAAKT. DRAAGT EEN WOLF OOIT EEN HALSBAND?

DE VOLGENDE OCHTEND KON JUDY NAUWELIJKS WACHTEN TOT HAAR GROOTVADER ONTBETEN HAD. METEEN GINGEN ZE OP PAD.

SERGEANT BLAKE GING KORT DAAROP ZIJN GEVANGENE HALEN.

GEDWEE LIEP SOLAK MET SERGEANT BLAKE MEE, MAAR TOEN HIJ BIJ HET MIJNKANTOOR JUDY ONTDEKTE...

JUDY SLOEG HAAR ARMEN OM SOLAK HEEN EN FLUISTERDE HET OPGEWONDEN BEEST KALMEREND TOE. HIJ WAS NU VOLKOMEN RUSTIG.

VAN DE ANDERE KANT ZAG JUDY IN DE VERTE PIERRE LACOSTE NADERBIJ KOMEN.

Olivier en de roverhoofdman

KORTE INHOUD: *Olivier Crow, leerling-tamboer, moet zich inschepen op de Zeeleeuw, die Engelse troepen naar Italië brengt. Op de kade heeft hij reeds moeilijkheden gehad met vaandrig Boscowen.*

Een luide kuch van de gebruinde man aan het roer van de roeiboot deed hem opschrikken uit zijn mijmeringen. Olivier draaide zich om en zag dat de matroos hem zat aan te kijken.

„Het zal u niet onbekend zijn, jongeheer," zei de man, „dat het een goede gewoonte is van degenen die aan boord worden gebracht om ons een kleine fooi te geven, opdat we een dronk kunnen uitbrengen op hun behouden vaart en op de veilige terugkeer uit de oorlog."

„O," zei Olivier. „Nee, dat wist ik niet. Ik heb er niet op gerekend, eerlijk gezegd. Maar wacht eens, hier heb ik een florijn. Zou dat genoeg zijn?"

„Aangezien u ongetwijfeld een dapper, maar arm soldaat bent, is dat inderdaad voldoende."

Olivier was zo blij dat de zaak hiermee kon worden opgelost, dat hij de matroos onmiddellijk zijn enige florijn overhandigde.

Al spoedig, veel te gauw naar de zin van Olivier, lagen ze langszij van de *Zeeleeuw*. Met ontzag bekeek de jonge tamboer het beschilderde boegbeeld, de lange boegspriet die hoog boven zijn hoofd de lucht in priemde, de leden van de bemanning, die langs de gehele lengte van het schip tegen de reling hingen, en de masten, die tot zijn verwondering zoveel hoger leken nu hij ze van dichtbij in ogenschouw kon nemen.

Daarna benam de zwartgeteerde houten zijwand van het schip hem het uitzicht. De roeiboot kwam bij het achterschip van de *Zeeleeuw* stil te liggen en daar greep een van de matrozen een touwladder beet, die langszij tot in het water naar beneden hing.

„Nelis," zei de man aan het roer, „draag jij die plunjezak even voor hem aan boord."

„Voor mekaar, Tinus," luidde het antwoord; een van de roeiers slingerde Oliviers bagage over zijn schouder en klauterde zo handig tegen de touwladder op, dat Olivier stomverbaasd zat toe te kijken. Even later kwam de matroos terug en sprong weer in de boot.

„Ziezo, soldaat, naar boven! En als je terugkomt, hoop ik dat je je armen en benen weer meeneemt!"

„Dank u vriendelijk," antwoordde Olivier.

Er zat niets anders voor hem op dan op zijn beurt tegen de touwladder op te klauteren. Hij greep een van de smalle sporten beet en zocht met zijn voeten houvast op een tweede. Op hetzelfde ogenblik werd de roeiboot onder zijn voeten weggeduwd — en daar hing hij. Hoog boven hem strekte zich de slingerende touwladder uit

en vlak onder hem klotsten de golven tegen het schip.

Angstig keek hij naar boven en zag dat een van de scheepsofficieren op hem neerkeek. Omdat hij graag een goede indruk wilde maken, lachte Olivier hem vriendelijk toe, maar het enige resultaat was dat de officier de wenkbrauwen hoog optrok en dat vervolgens het hoofd achter de reling verdween.

Voorzichtig begon Olivier de ladder te beklimmen. Tweemaal miste hij met zijn voeten de volgende sport en beide keren kwam hij gevaarlijk in de lucht te hangen. Maar ten langen leste bereikte hij de top en keek over de verschansing.

Voor hem strekte zich het dek uit, geboend en glad als een spiegel. En niet ver van hem af stond een scheepsofficier hem gade te slaan. De officier gaf noch van goedkeuring noch van afkeuring blijk. Hij schoof alleen zijn zeekijker in elkaar en stak deze onder zijn arm.

Olivier klom zo handig mogelijk over de verschansing. Hij had het er beslist niet gemakkelijk mee, maar weldra stond hij toch veilig en wel aan dek van de *Zeeleeuw*. Niet wetend wat hij nu moest beginnen, wendde hij zich tot de officier.

„Goedemiddag, meneer," zei Olivier.

„Ben jij je ervan bewust dat je op de kampanje staat?" vroeg de officier. Hij sprak op koele, bijna vijandige toon.

Olivier schudde het hoofd en zweeg. Hij wist nu wel dat er omstandigheden waren waarin spreken zilver was, maar zwijgen goud.

„Gewone soldaten mogen alleen op de kampanje komen als ze er dienst hebben," ging de officier voort.

„Neemt u me niet kwalijk," zei Olivier.

„Maak dan maar gauw dat je wegkomt en onthoud het goed. De soldatenkwartieren zijn midscheeps. Sta nou niet langer te zeuren! Ingerukt!"

De officier draaide zich om en begon langzaam het dek op en neer te lopen. Olivier nam zijn plunjezak op en klom behoedzaam de steile kajuitstrap af, die naar beneden leidde.

Overal om zich heen zag hij militairen. Sommigen hingen over de verschansing en sloegen de bedrijvigheid in de haven gade; anderen zaten te kaarten; weer anderen slenterden in kleine groepjes heen en weer.

Olivier stapte naar een korporaal toe en sprong in de houding. Hij was er diep in zijn binnenste van overtuigd dat hij weer iets verkeerds tegen de verkeerde persoon zou zeggen.

„Pardon, korporaal, kunt u me ook zeggen waar ik sergeant Trott kan vinden?"

„En wie ben jij dan wel?" vroeg de korporaal, terwijl hij hem van top tot teen bekeek.

„Ik ben leerling-tamboer Crow, korporaal," antwoordde Olivier. „En ik heb order gekregen me te melden bij de compagnie van kapitein Fairlof aan boord van de *Zeeleeuw*."

De korporaal legde een paar brede handen op Oliviers schouders.

„Prachtig! Welkom, tamboer Crow! Welkom aan boord van de *Zeeleeuw*," zei de korporaal op hartelijke toon en met enigszins Ierse tongval. „Onze compagnie zal je best kunnen gebruiken. Kijk, daar heb je sergeant Trott in hoogsteigen persoon. Hij zit daar op dat voorste luik de monsterrol na te kijken."

„Dank u zeer, korporaal," zei Olivier, verrukt over deze vriendelijke ontvangst.

„Niks te danken, hoor," luidde het antwoord. „Ik ben graag tot je dienst. Ga maar gauw naar de sergeant om je te melden."

Olivier vervolgde zijn tocht over het dek, blij dat hij stevige planken onder zijn voeten had en dat hij eindelijk te midden van de soldaten van zijn eigen compagnie was beland. Hij bleef op enige afstand van de sergeant staan en nam hem met veel belangstelling op, want het was de eerste maal dat hij zijn oom te zien kreeg.

De sergeant was een gezellige dikkerd met een blozend gezicht en hij zat op zijn gemak in een lange lijst met namen te snuffelen. Het uiterlijk van zijn oom beviel Olivier van meet af aan. Hoe moeilijk ik het misschien ook krijg, dacht hij, met oom Ruben als sergeant kom ik er vast wel doorheen. En hij herinnerde zich met dankbaarheid de moeite die zijn oom zich had getroost om hem bij de compagnie van kapitein Fairlof ingedeeld te krijgen.

„Pardon, oom Ruben," zei hij tenslotte een tikje bedeesd. „Met uw welnemen, ik ben Olivier."

Olivier klom zo handig mogelijk over de verschansing.

HOOFDSTUK 2

„Hee, wat hoor ik daar?" zei sergeant Trott. Hij keek verrast op van zijn werk en knipperde tegen het zonlicht. „Kijk eens aan! Olivier, zeg je? Je wilt toch niet beweren dat je Olivier Crow bent, de enige zoon van mijn enige zuster Liza? Nou?"

„Ja, oom, die ben ik, met uw welnemen," zei Olivier.

„Geweldig! Daar ben ik blij om," antwoordde oom Ruben, terwijl hij overeind kwam en zijn neef eens van dichtbij opnam. „Maar hoor nou eens hier, beste jongen, dat is toch zeker niet de aangewezen manier voor een jonge tamboer om tegen een oudere sergeant te spreken, als hij zich komt melden? Ga eens gauw in de houding staan! Zo, dat begint erop te lijken. En laat me nou maar eens horen wat je te vertellen hebt."

„Jij zou de eerste zijn die niet goed met Pollie kon opschieten."

„Leerling-tamboer Olivier Crow van het 111e regiment infanterie meldt zich, sergeant!" zei Olivier op krachtige toon, terwijl hij stram in de houding stond en recht voor zich uit keek.

„Uitstekend, uitstekend!" zei de sergeant, Olivier een waarderende blik toewerpend. „Weet je, tamboer Crow, militairen houden er tweeërlei leven op na. In diensttijd gedragen we ons nu eenmaal anders dan buiten dienst. En het is verstandig die beide soorten leven goed uit elkaar te houden, begrijp je?"

„Ik begrijp het, sergeant." Olivier stond nog altijd bewegingloos als een standbeeld en keek met ernstige en standvastige blik in de wijde verte. „Wilt u me dan even waarschuwen als ik op de plaats rust mag gaan staan?"

„Natuurlijk. Maar laat ik eerst eens even je naam invullen op de monsterrol."

Sergeant Trott ging weer op het luik zitten, zette een klein brilletje met stalen randen op en schreef Oliviers naam op de lijst. Daarna zette hij zijn bril af en borg zorgvuldig zijn monsterrol op, terwijl het in het rood en geel gestoken kleine standbeeld zelfs niet met de ogen knipperde.

„Ziezo, dat is dat," zei de sergeant tenslotte. „Op de plaats rust, tamboer Crow! We zijn nu weer buiten dienst. Ga hier maar eens naast me zitten. Nu ben ik weer oom Ruben en jij bent mijn neef Olivier. Hoe gaat het ermee, beste jongen?"

„Best, oom, dank u. Ik moet u de groeten van moeder overbrengen en ze heeft me een pakje voor u meegegeven. Het zit daar in mijn plunjezak. Het is een geborduurde slaapmuts."

„Kijk eens aan! Ja, mijn lieve zusje kon als klein kind al goed met naald en draad overweg. Maar me dunkt zo dat je wel in de eerste plaats behoefte zult hebben aan een rantsoen levensmiddelen, hè? En dan zal ik eens gauw een kooi voor je uitzoeken. O ja, en laten we niet vergeten Pollie op te zoeken, want ze is razend benieuwd naar jou."

„Bedoelt u mijn nichtje Pollie, sergeant?"

„We zijn nu buiten dienst, noem me daarom maar liever oom. Ja zeker, Pollie is je nichtje. Sinds het overlijden van haar lieve moeder is ze het enige dat ik op de wereld bezit. En het is een schat, Olivier, neem dat maar van mij aan."

„Maar woont ze dan niet meer bij haar voogd in Bristol, oom?" vroeg Olivier.

„Nee, dat is afgelopen," antwoordde de sergeant. „Ze is nu veertien jaar geweest en ik heb besloten haar mee te nemen naar Palermo. Je herinnert je misschien wel dat ik daar een familielid heb wonen, een kleine zakenman, die zelf ook twee dochters van ongeveer Pollies leeftijd heeft. Daar gaat ze nu eerst eens een jaartje logeren. Het leeuwedeel van mijn tijd breng ik nu eenmaal in de Middellandse Zee door en dan is het veel plezieriger haar wat in de buurt te hebben."

„En is dit haar eerste zeereis?" informeerde Olivier verder.

„O nee, ze is al tweemaal een reisje mee geweest. Ze is er eenvoudig dol op. Soms is ze eenvoudig niet van dek weg te slaan. De hele bemanning kent haar al. Het is een eigenwijze stijfkop, maar toch mag iedereen haar graag."

„Ik kan niet erg met meisjes overweg, oom," zei Olivier schuchter.

„O nee? Laat ik je dan eens wat zeggen: jij zou de eerste zijn die niet goed met Pollie kon opschieten. Kom, laten we haar maar eens gaan opzoeken. Ik denk dat ze in het vrouwenkwartier zit. Dat is in het vooronder."

„Ik had nooit gedacht dat er vrouwen aan boord van een oorlogsschip waren," bekende Olivier.

„O, dat is ook niet overal zo, hoor. Maar op de *Zeeleeuw* wonen langzamerhand heel wat vrouwen van bemanningsleden en ook een stel kinderen. Het schip is erop ingericht, zie je?"

Op weg naar het vooronder zag Olivier in de verte een officier voorbijgaan en dat herinnerde hem opeens aan de onaangename ontmoeting die hij een uur geleden met de vaandrig had gehad. Hoe heette hij ook al weer? O ja, Boscowen. Even dacht Olivier de hele geschiedenis maar voor zijn oom te verzwijgen, maar weldra kreeg zijn plichtsgevoel de overhand. Hij besefte nog te rechter tijd dat het niet aanging een meerdere, die hij al tegen zich in het harnas had gejaagd, nu ook nog ongehoorzaam te zijn.

„Moet u eens luisteren, oom — sergeant," begon hij. „Ik moet u iets vertellen en ik geloof dat het maar beter is dat ik erbij in de houding ga staan."

De sergeant keek hem vorsend aan.

„Zo, zo," zei hij. „Is het heil van de natie ermee gemoeid? Nou, tamboer Crow, vooruit dan maar."

„Een vaandrig van het regiment heeft mij opdracht gegeven u mede te delen dat hij ontevreden over me was, sergeant."

„Dat is niet zo mooi, tamboer," antwoordde sergeant Trott. „Dat is helemaal niet zo mooi." Hij schudde zijn hoofd en voegde eraan toe: „En weet je misschien ook wélke vaandrig?"

„Jawel, sergeant," zei Olivier. „Het was vaandrig Boscowen. Het is op de kade gebeurd. Ik hield hem staande om te vragen waar de *Zeeleeuw* lag en toen gaf hij me een standje omdat ik hem zonder

permissie aansprak en omdat ik vergeten had mijn muts af te nemen. Kent u hem? Hij ziet er nog heel jong uit; en het viel me op dat hij een ring met een dikke rode steen aan een van zijn vingers droeg."

„Vaandrig Boscowen! En of ik hem ken!" zei sergeant Trott ietwat onthutst. „Nou, tamboer Crow, dat ziet er niet best uit. Vaandrig Boscowen is een lastig heerschap, zie je."

Leerling-tamboer Crow bleef strak voor zich uit kijken.

„Je moet goed begrijpen," ging de sergeant voort, „dat je aan iedereen die de koninklijke wapenrok draagt, alle eerbied bent verschuldigd. En dat geldt in het bijzonder voor de officieren van je eigen regiment. Het is mijn plicht je hier met nadruk op te wijzen en je te waarschuwen dat je streng zult worden gestraft, als er nog eens dergelijke dingen mochten gebeuren. Begrepen?"

„Jawel, sergeant. Ik zal eraan denken."

Sergeant Trott bleef nog een ogenblik in zijn dreigende houding volharden en daarna slaakte hij een diepe zucht. Hij legde zijn hand op Oliviers schouder en gaf hem een vriendelijk knipoogje.

„Zieso, ook dat hebben we dan weer gehad. Op naar Pollie! Ik zal je voorlopig maar aan haar zorgen toevertrouwen en dan ga ik ondertussen je rantsoenen regelen. Kijk, daar heb je haar al. Ah — wat is het toch een heerlijk lastpak."

Sergeant Trott maakte een armzwaai in de richting van het voordek en riep met luide stem: „Pollie! Kom eens hier, meid!"

Olivier zag een vlasharig meisje van ongeveer zijn eigen leeftijd opkijken en op hen toesnellen. Ze scheen buiten adem te zijn en het viel Olivier op dat er een flinke scheur in haar gele jurk zat. Toen ze hen genaderd was, wierp ze een belangstellende blik op Olivier en keek daarna haar vader aan met een schuldbewuste uitdrukking op het gezicht.

„Hebt u mij geroepen, papa?" vroeg ze. „Mag ik even uw zakdoek hebben?"

Sergeant Trott haalde een zeer grote zakdoek te voorschijn en overhandigde deze aan zijn dochter.

„Wat is er met jou aan de hand?" vroeg hij streng. „Je jurk kapot, krabben in je gezicht, smerige handen. . . Nou, je ziet er weer fraai uit. Hier, m'n kam, dan kun je tenminste je haar in orde brengen."

Pollie nam ook de kam in ontvangst en terwijl ze met de ene hand haar haar begon te kammen, bette ze met de andere een van de schrammen die ze op haar wang had gekregen.

„Ik heb die vervelende Jackie Munday eens een lesje gegeven, papa," zei ze hijgend.

„Het ziet er anders meer naar uit dat Jackie Munday jou een lesje heeft gegeven, zou ik zo zeggen."

„Niks, hoor. Hij heeft me wel een klap in het gezicht gegeven en aan m'n haar getrokken, maar ik heb hem lekker met z'n hoofd in een emmer water gestopt en daarna ben ik hem met een eind touw te lijf gegaan. Hij zal nou wel een toontje lager zingen."

Zij grijnsde vrolijk toen ze haar vader zijn zakdoek en zijn kam teruggaf. Daarna schudde ze het hoofd heen en weer om haar haardos in de juiste stand te krijgen en vervolgens keek ze Olivier opnieuw nieuwsgierig aan.

„Pollie Trott," zei haar vader op ietwat officiële toon, „als je vader en als oudste sergeant van de compagnie moet ik je tot mijn spijt mededelen dat je gedrag allesbehalve in overeenstemming is met die van een ordentelijke dochter. Waarom heb je ruzie gemaakt met Jackie Munday?"

„Ik héb helemaal geen ruzie gemaakt, papa! We waren alleen maar een beetje soldaatje aan het spelen en toen wou Peter Careless Jackies hoofd als trommel gebruiken en. . . Wie is dat eigenlijk?"

Sergeant Trott moest zichzelf toegeven dat hij van het rapport van zijn dochter niet veel zinnigs had verwacht en daarom keerde hij zich maar om, legde zijn hand op Oliviers schouder, duwde hem een pas naar voren en zei: „Dat is nou Olivier, beste meid! Je weet wel, de zoon van tante Liza, die jij helaas nog nooit hebt gezien. Mag ik leerling-tamboer Crow aan je voorstellen, Pollie Trott?"

Olivier knikte zijn nichtje verlegen toe.

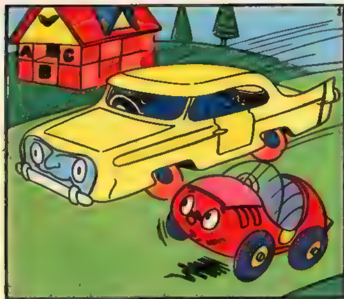
„Dus jij bent mijn neef," zei Pollie.

Wordt vervolgd

Zij grijnsde vrolijk toen ze haar vader zijn zakdoek en zijn kam teruggaf.

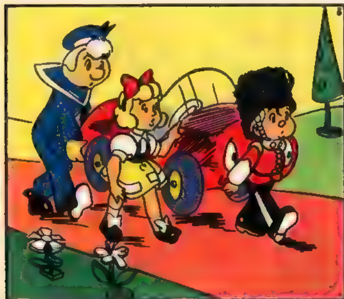
SPELEND

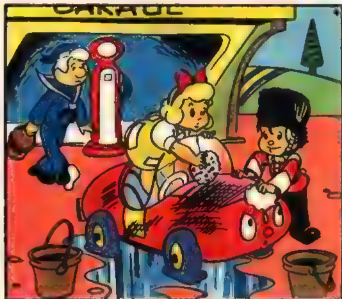

Humpie is het kleinste autootje in Speelgoedland. Hij is zo klein, dat hij in een hondehok slaapt. Op straat tussen andere auto's voelt hij zich nog kleiner. En toen de grootste auto van Speelgoedland, Zoef, hem eens voorbijreed, kreeg Humpie een klap!

„Zzzzzjt!" raasde Zoef; hij nam zoveel ruimte in beslag, dat Humpie helemaal opzij werd gedrukt. En even later: plons! daar lag Humpie in de sloot. Gelukkig dat Tommie, Dollie en Janmaat de matroos het zagen, want de kleine Humpie maakte natuurlijk geen luide plons!

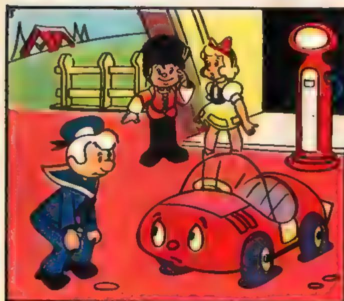

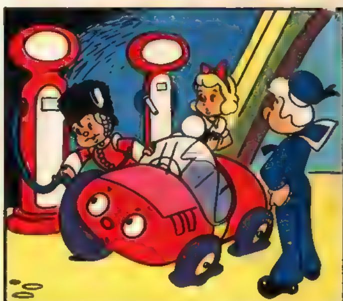
„Krimmelekras!" riep Tommie uit. „Die arme Humpie," zei Dollie. „We moeten hem eruit halen." Maar wat was Humpie vies! „Hindert niet, hoor," troostte Janmaat, „we zullen je wel schoonschrobben." Met zijn drieën brachten ze Humpie naar de garage.

Ze schrobden, spoten en poetsten alle modder van Humpie af, maar hoe schoner en glanzender hij werd, des te bedroefder hij keek. „Och och," zuchtte hij en even later klonk een luid gesis en liepen alle vier zijn banden leeg. De anderen keken elkaar verbaasd aan.

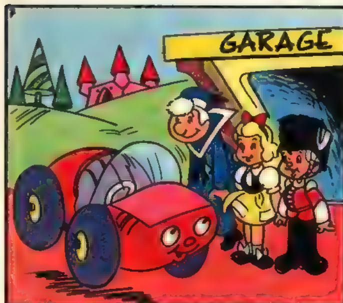
SPEELGOED

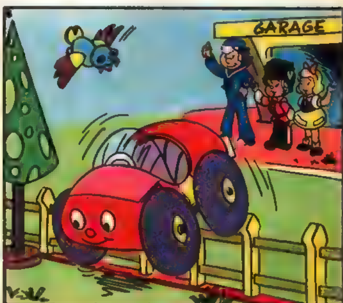
„Wat zullen we nu hebben?" vroeg Janmaat, terwijl hij bukte om Humpies banden na te kijken. Maar Tommie wist dat Humpies banden altijd leegliepen als hij bedroefd was. „Het is niks fijn op straat," zei Humpie bedroefd, „het is voor een ukkie als ik veel te druk."

Maar Tommie had al wat bedacht. „Je moet verse lucht in je banden hebben," zei hij. Samen trokken ze Humpie naar de luchtpomp. „Dat helpt niks," zei Humpie. Maar Tommie begon een van de banden flink op te pompen. Dollie en Janmaat stonden nieuwsgierig toe te kijken.

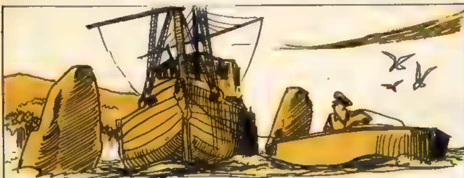
„Zou het iets helpen?" vroeg Dollie, maar Tommie pompte door, totdat alle banden helemaal opgeblazen waren. Humpie voelde zich groter dan ooit. „Sla nu de motor maar eens aan," zei Tommie en dat deed Humpie. Meteen begon hij te dansen op z'n grote wielen.

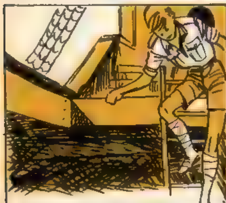
„Nu voel ik me net zo groot als andere auto's," zei Humpie, die met een reuzenvaart de straat doorreed. Even later sprong hij over een hek. „Dat gaat nog eens lekker," lachte hij, „nu kan ik met die grote banden meedoen aan wedstrijden met hindernissen."

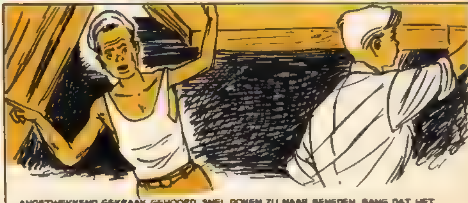
Thore *maakt een wereldreis*

DE VOLGENDE MORGEN WAS THORE VROEG WAKKER. MET EEN VAN DE MATROZEN STOND HIJ REEDS AAN DEK, TOEN DE STUURMAN WEER MET DE MOTORSLOEP VERSCHEEN. HET SCHIP WAS NU WEL VLOT GEKOMEN, MAAR NU MOESTEN ZIJ HET NAAR DE FALDUN PROBEREN TE BRENGEN. HET ZOU GEEN GEMAKKELIJK KARWEI ZIJN!

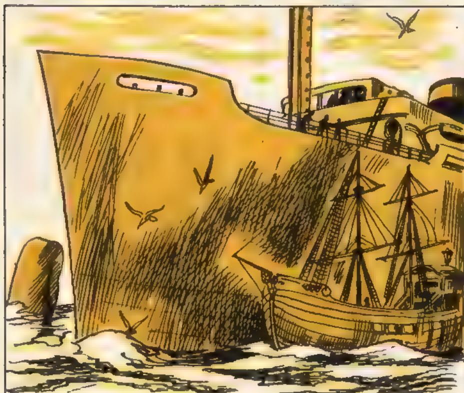

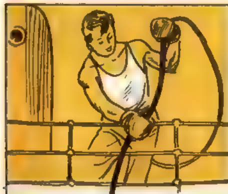

NAAR ENKELE SPANTEN DIE MET IJZEREN BANDEN EN ZWARE BOUTEN WAREN VERSTERKT
DAT MOEST DUS KORTGELEDEN GEBEURD ZIJN. THORE ZAG NU OOK DAT OP DE VLOER

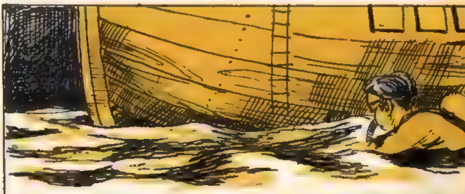

EEN PAAR STALEN KABELS LAGEN.

TOEN HET SCHEEPJE VEILIG NAAST DE FALDUN LAG, VERTELDEN ZIJ EERST ALLES AAN DE
[redacted]ZE WAS HET MET HEN EENS DAT BLIJKBAAR IEMAND ANDERS KORT TEVOREN
HET OUDE SCHIP HAD WILLEN BERGEN, MAAR ZIJN PLAN NIET HAD KUNNEN UITVOEREN.

DE KAPITEIN LIET EEN MATROOS KOMEN

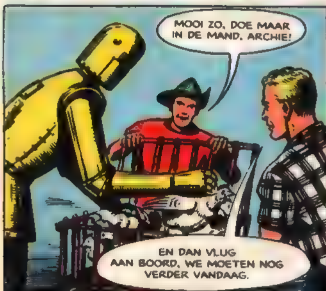

DIE EEN GOED DUIKER WAS EN AL SPOEDIG
MET EEN VOLLEDIGE UITRUSTING ALS
[redacted]

IN HET WATER AFDAALDE.
DE BEDOELING WAS

ENKELE STALEN KABELS RONDOM HET OUDE SCHIP AAN TE BRENGEN OM HET ZO GOED
MOGELIJK KLAAR TE MAKEN VOOR DE REIS NAAR DE DICHTSTBIJZIJNDE HAVEN IN ZUID-AFRIKA.

De man van staal

TOEN TAGI ZIJN TAAK VOLBRACHT HAD, ZWOM HIJ TERUG NAAR ZIJN OPDRACHTGEVERS.

MET AFGAAND TIJ DRIJFT DE BOOT GAUW GENOEG AF NAAR ZEE.

WAT ZAL DAT DRIETAL OP Z'N NEUS KIJKEN. WIJ ZIJN NU IN ELK GEVAL HET EERST BIJ HET VERONGELUKTE VLIEGTUIG MET ZIJN KOSTBARE LADING.

DE REGENBOOG

OPEENS FLUISTERDE PATCH EEN WAARSCHUWING.

DAAR HEB JE ZE!

LAAT ZE MAAR KOMEN. ZE WETEN TOCH NIETS VAN ONZE PLANNEN AF!

EVEN LATER UITTE KEN EEN KREET VAN SCHRIK.

KIJK NOU EENS, HET ANKER IS LOSGERAAKT.

VLUG ER ACHTERAAN, WE MOETEN DE BOOT INHALEN.

TED RENDE NAAR EEN MOTORBOOT IN DE BUURT.

DAGUSTA, ONZE BOOT IS AFGEDREVEN. ALS HIJ OP EEN RIF LOOPT, STOOT HIJ LEK; WIL JE ONS ERHEEN BRENGEN?

DAGUSTA LACHTE EENS VALS.

JAMMER, IK HAD U GRAAG GEHOLPEN, MAAR DE OLIETANK IS LEEG.

KEN KEEK VERBIJSTERD.

EEN ANDERE MOTORBOOT IS HIER NIET! HOE KUNNEN WE DE REGEN-BOOG REDDEN?

WE HEBBEN BELOOFD DE KOSTBARE LADING VEILIG TERUG TE BRENGEN EN IK BEN NIET VAN PLAN ME NU AL GEWONNEN TE GEVEN.

TED EN KEN KEKEN VERDRIETIG HUN JACHT NA.

ALS IEMAND ONS HELPEN KAN, IS HET ARCHIE. DOE JE BEST, ARCHIE!

Katy knapt het wel op

ZE MOEST PROBEREN AAN HET STATION TE ZIJN VÓÓR DE POSTKOETS, WANT DE PASSAGIER DIE ZIJN HORLOGE OP HUN WAGEN HAD GELEGD, WAS DE ENIGE DIE DIDI'S EN TOMMY'S ONSCHULD KON BEWIJZEN. RONALD CROWLEY HAD DE KINDEREN VAN DIEFSTAL BESCHULDIGD. DE ENIGE KANS OM DE REIZIGER OP TIJD TE BEREIKEN WAS DUKE, DIE AFGERICHT WERD VOOR DE GROTE WEDSTRIJD.

IK HEB M'N HORLOGE BIJ HET TOLHUIS LATEN LIGGEN. IK KON NIET MEER TERUG OM HET TE HALEN.

O, GELUKKIG DAT IK U GEVONDEN HEB, MENEER.

VLUG VERTELDE KATY ALLES. DUKE GALOPPEERDE NAAST DE TREIN MEE.

MIJN ZUSJE DIDI EN MIJN BROERTJE TOMMY ZIJN VAN DIEFSTAL VAN UW HORLOGE BESCHULDIGD.

ONMOGELIJK! IK ZAL EEN BRIEF SCHRIJVEN ALS BEWIJS VAN HUN ONSCHULD.

EVEN LATER, MET HET BRIEFJE IN HAAR BEZIT, REED KATY OP DUKE TERUG.

STERKTE, HOOR! 'T BESTE.

DANK U WEL, MENEER!

INMIDDELS STONDEN DE MENSEN IN DE STAD OPGEWONDEN MET ELKAAR TE PRATEN. NATUURLIJK WAS MEVROUW PRIEM OOK VAN DE PARTIJ.

DE KINDEREN ZIJN WEGENS DIEFSTAL OPGEPAKT. ZE HEBBEN NOOIT GEDEUGD! IK ZEG MAAR...

DAAR KOMT KATY AAN!

OPGELUCHT ZAGEN DE KINDEREN IN HET POLITIEBUREAU KATY TERUGKOMEN.

DAAR IS KATY WEER!

NU MOGEN WE VAST NAAR HUIS MET KATY!

KATY GLEED VLUG UIT HET ZADEL. DE SHERIFF EN CROWLEY LIEPEN HAAR TEGEMOET.

HIER IS EEN BRIEF VAN DE MAN DIE HET HORLOGE VERLOREN HEEFT. DE KINDEREN ZIJN ONSCHULDIG!

WAT?? LAAT EENS ZIEN! GAUW!

CROWLEY RUKTE HET BRIEFJE UIT HAAR HAND, LAS HET EN BEGON TE LACHEN.

NOEM JE DAT EEN BEWIJS? IK KAN HET TEGENDEEL BEWIJZEN!

De geheimzinnige professor Brand

door Mary Fitt

KORTE INHOUD: *De wezen Marjan en Peter Arends krijgen in Sjanghai, waar zij bij de familie Dupré wonen, bezoek van professor Brand. Deze wil zijn oudoom Theophilus opsporen, die lang geleden bij de opiumbestrijding in China is verdwenen; zijn enige aanwijzing is de helft van een kaart, waarvan de jonge Arendsen de andere helft hebben. De volgende dag stuurt hij zijn bediende Li Wen-fan met een auto om Marjan en Peter te halen voor verdere besprekingen over de kaart. Ze worden echter ontvoerd, evenals professor Brand, en als Chinezen vermomd.*

4

Marjan had nog maar net een plaatsje uitgezocht, of achter hen werd een sleutel in het slot gestoken. Voordat ze konden opstaan, ging de deur open en tuimelden ze tegen de grond. Een doordringende opiumwalm golfde naar binnen. Toen ze opkeken, zagen ze het grimmige gezicht van Li Wen-fan.

Peter balde zijn vuisten.

„Laat ons er onmiddellijk uit!" riep hij kwaad. „We gaan nog dood aan die gemene opiumlucht!"

De Chinees sloot de deur.

„Leg die matras op zijn plaats terug," beval hij. „We verwachten klanten, aan wie we meer hebben dan aan jullie."

Marjan keek hem vol minachting aan.

„Opiumschuivers!" zei ze. „We weten best wat jullie hier uitvoeren!"

Li Wen-fan luisterde niet eens naar haar. Toen ze de matras weer op zijn oude plaats hadden geschoven, greep hij hen bij de arm en trok hen naar de deur.

„Jullie willen dus frisse lucht hebben," zei hij. „Goed! Die zul je krijgen, soveel je maar wilt!"

Peter trok zich met een ruk uit zijn greep los.

„Laat ons met rust!" zei hij fel. „Het zal je berouwen, als je ons kwaad wilt doen! Waar is de professor? Wat hebben jullie met hem gedaan?"

De Chinees gaf geen antwoord. Hij stampte tweemaal met zijn voet op de grond, waarop twee andere mannen binnenkwamen. Ze grepen Marjan en Peter zo stevig vast, dat de twee de tranen in de ogen schoten.

Li Wen-fan was weer een toonbeeld van kalmte.

„Jullie zullen de professor spoedig terugzien," zei hij. „Je gaat namelijk samen met hem een reis maken. Ik ben er zeker van dat jullie je onderweg goed zullen amuseren, zolang je tenminste geen domme dingen doet. . ."

Hij glimlachte. „Het eerste stuk van de reis bestaat uit een boottocht. Het zal onvergetelijk zijn. Jullie zullen de pracht en de kracht leren kennen van de Grote Rivier, de Jangtse!"

Vlug dacht Peter na over wat hij op school geleerd had over de Jangtsekiang, de Grote Rivier van China.

Hij was meer dan vijfduizend kilometer

lang en kwam daarmee op de vierde plaats van de grote rivieren, na de Missisippi, de Amazone en de Nijl. Nog geen dertig jaar geleden werd het als een halsbrekend avontuur beschouwd de Jangtse op te stomen. Tegenwoordig wordt zelfs de bovenloop, diep in het binnenland, regelmatig door motorschepen en zeilboten bevaren. Maar de kapiteins houden er nog altijd rekening mee, dat daarginds onverwachte dingen kunnen gebeuren, die gevaarlijk kunnen worden voor hun bemanning, hun passagiers en hun lading.

De Chinezen zelf hebben een oud gezegde over de Grote Rivier. „Wiens oog de Jangtse aanschouwt, diens mond bezingt zijn schoonheid," zeggen ze. „Maar wie langer aan zijn oevers verpoost, die kan alleen maar vol eerbied zwijgen. . ."

Sommigen, die zich ver westwaarts op de Grote Rivier waagden, zwegen zelfs voor altijd. Ze vielen in handen van rovers of ander soort gespuis en kwamen nooit terug.

En dat is het gebied, dat op de zijden landkaart staat afgebeeld, dacht Peter. Daar gaan we dus naar toe!

Na de woorden van Li Wen-fan was een diepe stilte gevallen, die pas werd verbroken toen Marjan zei: „Gaat u dan écht een schat zoeken? Bestaat die dus inderdaad?"

Het gezicht van de Chinees bleef ondoorgrondelijk. „Dat zul je wel zien," zei hij afwerend.

„Maar waarom moet professor Brand eigenlijk mee? Wat hebben jullie aan hem?"

„Hij moet ons helpen," antwoordde de Chinees vaag.

„En u?" vroeg Marjan. „Gaat u ook mee?"

„Nee," zei Li Wen-fan. „Maar nu is er genoeg gepraat. We mogen geen tijd meer verliezen. Je schip ligt al te wachten."

Hij gaf de twee mannen, die Peter en Marjan vasthielden, een teken. „Breng hen weg," zei hij. Hij wierp de kinderen een dreigende blik toe. „En probeer niet de aandacht te trekken of om hulp te roepen. Het zou je niet baten."

De twee Chinezen duwden hen voor zich uit de smalle trap af, door de opslagruimte van de uitdragerij en het donkere gangetje dat op de drukke straat uitkwam. Haastig werden ze in een klaarstaande auto geduwd, die snel in de richting van de havens reed. Niemand lette op de twee als Chinezen vermomde kinderen. Li Wen-fan had gelijk; als ze zouden schreeuwen, zouden de voorbijgangers misschien verbaasd opkijken en hun weg vervolgen, meer niet. In een grote stad als Sjanghai bemoeien de mensen zich niet zo gauw met elkaar.

De haven lag vol met allerlei jonken. De avond was gevallen en de gele lantarens van de bootjes wierpen spookachtige lichtflitsen over het dansende water. Havenarbeiders met grote zakken op hun rug sjouwden af en aan en hier en daar stonden agenten van de havenpolitie onverschillig het gewemel aan te zien. Als ze inderdaad opdracht hadden uit te kijken naar twee vermiste Europese kinderen, dan trokken ze zich maar bitter weinig van hun orders aan. Maar het kon ook zijn, dat ze ergens anders aan het zoeken waren. De havens van Sjanghai waren zo uitgestrekt, dat het hun eigenlijk niet kwalijk was te nemen dat ze Peter en Marjan over het hoofd zagen. Bovendien waren de kinderen zo goed vermomd, dat ze niet van jonge Chinezen waren te onderscheiden.

De auto stopte vlak bij het water. Peter en Marjan werden over een smalle loopplank aan boord van een jonk gebracht. Het was een tamelijk groot vaartuig met grote bruine zeilen. Het middengedeelte werd ingenomen door enkele hutten. De twee handlangers van Li Wen-fan waren verdwenen. In hun plaats waren als bewakers gekomen de leden van de bemanning, die op hun blote voeten onhoorbaar over het dek heen en weer liepen om de zeilen te hijsen. Uit het schip steeg een heerlijke etenslucht op; een man, kennelijk de kok, boog zich een eindje verderop over een kolenvuur en roerde in een grote pot.

Nauwelijks waren de kinderen aan boord, of de jonk stevende in de richting van de havenuitgang. Pas toen het schijnsel van een der havenlichten over de boot gleed en de kleine hut verlichtte, zagen ze dat ze niet alleen waren.

Op een schapehuid in de hoek bewoog zich een man. Hij wreef zich de slaap uit de ogen, rekte zich uit en ging rechtop zitten.

Het was professor Brand.

De professor staarde hen geschrokken aan. Het werd weer donker in de hut en ze konden hem alleen zien als een ander schip met brandende lantarens voorbijvoer.

„Ze hebben jullie dus toch meegenomen," zei hij schor. „Ik heb Li Wen-fan gesmeekt jullie er verder buiten te laten. „Je hebt hen verder niet nodig, nu je de landkaart hebt," zei ik hem Maar hij zei dat jullie meteen naar de politie zouden gaan, als hij jullie liet lopen."

„Maar mijnheer Dupré heeft de politie natuurlijk al lang gewaarschuwd!" viel Peter hem in de rede. „Ze zullen ons heus wel met een motorboot achternakomen, als ze begrijpen dat we uit de stad zijn gesmokkeld."

„Jullie zullen de professor spoedig terugzien," zei hij. „Je gaat namelijk samen met hem een reis maken."

De professor schudde somber het hoofd.

„Dat denk ik niet. Het is onbegonnen werk al die duizenden jonken en sampans op de Jangtse te doorzoeken. Wacht maar eens totdat het dag wordt, dan kun je zien wat ik bedoel. De rivier is ongelofelijk breed."

„En als de politieboot ons nu eens voorbijvaart om ons verderop op te wachten?" opperde Marjan. „Dan behoeven ze alleen maar de aanlegplaatsen onderweg in het oog te houden. Eens moeten we toch ergens voor anker gaan om nieuwe proviand in te nemen, zou ik denken."

„De kapitein zal wel voldoende proviand voor de eerstkomende weken hebben ingeladen," antwoordde de professor. „Vergeet niet, dat de ontvoering heel zorgvuldig in elkaar is gezet. De bandieten hebben met alles rekening gehouden. Ik vraag me alleen af, wat ze precies met ons van plan zijn."

Hij stond van zijn schapevacht op en kwam zuchtend naast hen zitten. „Nu jullie ook hier zijn, komen we misschien wat meer te weten. Jullie zijn beter thuis in het Chinees dan ik en misschien kun je erachter komen wat voor orders de kerels hebben. Ik heb zo'n idee, dat ze niet bij de bende horen. De kapitein interesseert zich alleen voor het geld, dat hij aan ons kan verdienen. Li Wen-fan was hier vanavond al vroeger en ik zag hem een flinke bundel bankbiljetten aan onze bewakers overhandigen. Wat ze tegen elkaar zeiden, kon ik helaas niet verstaan."

Uit de rivier stegen vreemde geuren op, maar ze waren lang niet zo benauwd als die in het opiumhol. Een frisse bries woei over het water en deed de zeilen van de boot bol staan.

„Waarom ontvoeren ze ons in een jonk?" vroeg Peter zich af. „Zelfs met wind mee is hij veel langzamer dan een motorboot. En de wind kan tenslotte nog draaien op de koop toe."

„Een jonk loopt minder in het oog," legde de professor uit. „Niemand zal er iets bijzonders aan zien. Trouwens, de kapitein had al voordat jullie aan boord kwamen, alle formulieren ingevuld die nodig zijn om de haven te verlaten."

Peter sprong op.

„En heeft de rivierpolitie u dan niet gezien?"

De professor glimlachte droevig.

„De politie zag een oude bedelaar op een hoop vodden liggen. Dacht je, dat ze zo iemand een tweede blik waardig keurt?"

„U had best hulp kunnen roepen!" zei Marjan verwijtend. „Desnoods in het Engels!"

„Natuurlijk had ik dat kunnen doen," antwoordde de professor kalm. „Maar dan had de bemanning me onmiddellijk na het vertrek van de politie overboord gegooid. Dat had de kapitein me van tevoren duidelijk gemaakt."

„Als u verteld had wat er aan de hand was, zou de politie u van boord hebben gehaald en de jonk in beslag genomen," meende Peter.

„Dacht je dat? We zijn hier in China en niet in Europa, jongen. De politie zou me rustig hebben laten liggen om eerst bij de commissaris instructies te gaan halen. Misschien waren ze wel nooit teruggekomen. Het is zelfs mogelijk dat de kapitein de agenten zou hebben omgekocht. Nee, ik zou er beslist niet beter van zijn geworden door om hulp te roepen."

„Maar wat kunnen we dan nog beginnen tegen de schurken?" riep Peter wanhopig uit.

„Niets," antwoordde de professor. „Tenminste nu niet. We moeten wachten totdat we een kans krijgen."

Hij keerde naar zijn hoek terug, trok de schapevacht over zich heen en viel na enige tijd in slaap. Zachtjes gleed de boot verder en de lichten van de stad verdwenen in de verte.

HOOFDSTUK 3

Marjan en Peter waren zo moe door alles wat ze hadden meegemaakt, dat ze een gat in de volgende dag sliepen. Peter werd het eerst wakker, keek om zich heen en wekte verbijsterd zijn zusje.

„We zijn in volle zee!" riep hij uit. „Dat kan geen rivier meer zijn, want ik zie nergens de oevers!"

Achter hen krabbelde de professor overeind.

„Nee, we bevinden ons nog steeds op de Jangtse," verklaarde hij. „We varen immers in westelijke richting. Kijk maar naar de stand van de zon, dan zie je dat we steeds verder het binnenland ingaan. Het is een reusachtige rivier. We bevinden ons nog steeds in de monding en die is hier kilometers breed. Als we wat verder komen, verandert dat. Daar zul je genoeg van de oevers en allerlei oude en moderne steden te zien krijgen."

Peter keek hem verwonderd aan.

„Hoe weet u dat? U zei zelf dat u nooit in China bent geweest!"

„Dat is ook zo," antwoordde de professor kalm. „Ik heb mijn kennis uitsluitend uit boeken en van foto's. Ben jij weleens in Amerika geweest, Peter?"

De jongen schudde het hoofd.

„En toch kun je je wel ongeveer voorstellen, hoe het er daar uit ziet," hernam professor Brand. „Als ik je vroeg wat een reiziger die per boot in New York aankomt, te zien krijgt, zou je me daar ongetwijfeld een aardige beschrijving van kunnen geven. Ik weet zeker dat je het Vrijheidsbeeld in de haven en de wolkenkrabbers wel kent."

„Natuurlijk weet ik hoe die er uit zien," gaf Peter toe.

Bovendien waren de kinderen zo goed vermomd, dat ze niet van jonge Chinezen waren te onderscheiden.

„Met mij is het precies hetzelfde," knikte de professor. „Lange jaren heb ik China en de Chinese bevolking bestudeerd en ik denk wel dat ik er meer van weet dan de bewoners van het land zelf. Ik heb zelfs te hooi en te gras wat van de taal opgestoken. Toevallig spreken de kapitein en de bemanning onder elkaar het zogenaamde Kantonese dialect en daar weet ik wel wat van. Hoewel, ik kan het beter lezen dan spreken of verstaan."

„Hebt u er dan enig idee van waar we heen gaan ?" vroeg Marjan nieuwsgierig.

De professor schudde nadenkend het hoofd.

„Precies weet ik het niet. Maar het houdt natuurlijk verband met de aanduiding op de kaart, die Li Wen-fan jullie heeft afgenomen."

„Misschien kunnen wij iets meer te weten komen," opperde Peter. „Wij verstaan het Kantonees vrij aardig."

De professor keek hen bezorgd aan.

„Maar wees voorzichtig. Als de bemanning doorkrijgt dat jullie hen proberen uit te horen, kunnen ze weleens vervelend worden. Zelfs al horen ze niet bij de bende, dan hebben ze toch van Li Wen-fan instructies gekregen. In ieder geval zullen ze jullie niets vertellen dat ze niet kwijt willen."

Langzaam gingen de dagen en nachten voorbij. De leden van de bemanning gedroegen zich lang niet zo vijandig als Peter en Marjan hadden gevreesd en hun angst begon te zakken. Het was mogelijk dat men minder prettige bedoelingen met hen had, maar voorlopig schenen ze geen gevaar te behoeven duchten. Ze kregen zelfs plezier in de boottocht. Het landschap dat hun voorbijgleed, was dikwijls adembenemend schoon. De jonk bleef overigens angstvallig midden op de rivier, zodat ze geen enkele kans kregen om er vandoor te gaan. De bemanning wist dat. Geen van de Chinezen besteedde dan ook veel aandacht aan de gevangenen.

De kapitein bemoeide zich zelfs helemaal niet met hen; zijn drie medereizigers schenen voor hem niet meer te zijn dan lading die op een afgesproken punt moest worden afgeleverd. Hij heette Toeng, had een trots, gesloten gezicht en stak een hoofd boven de andere Chinezen uit.

Soms probeerden de kinderen een praatje met een van de matrozen aan te knopen, maar zij vingen telkens bot. De mannen deden net alsof ze hen niet verstonden en gingen gewoon door met hun werk. De kok was nog het vriendelijkst. Hij sprak evenmin met hen als de anderen, maar hij ontving hen met een brede grijns, als ze kwamen kijken wat hij bezig was op zijn kacheltje te bereiden. Zijn naam was Tsjang en hij had een hulpje dat Tsjoeng heette.

Wordt vervolgd

BILLIE TURF

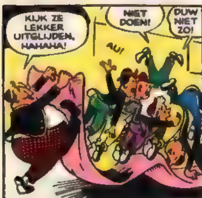
Het dikste studentje ter wereld

Rariteiten op de fiets

In 1890 vond er in Leipzig een grote internationale rijwieltentoonstelling plaats. Onder andere nieuwigheden en verbeteringen van de fiets, die in die tijd heel erg in de mode begon te komen, waren op deze tentoonstelling zeer ongewone, ruwe banden van rubber uitgestald, waarop het volgens de reclame zeer gemakkelijk en aangenaam rijden was. In een Duitse krant schreef een speciale verslaggever hierover het volgende:

„De gummi luchtbanden, gemonteerd op een Singerdriewieler, maken het eerste ogenblik een enigszins plompe indruk. Het eigenaardige bestaat hierin, dat zij hol zijn en een betrekkelijk dunne wand van het allerbeste gummi en een voering van zeer sterk linnen bezitten. Het vullen geschiedt door de berijder zelf met een kleine luchtpomp, die in de gereedschapstas wordt bewaard. De meningen over deze nieuwerwetse banden lopen zeer uiteen. Amerikaanse deskundigen hebben erkend dat zij speciaal op modderige en slechte straten van groot nut zijn. De elasticiteit moet zó groot zijn, dat zelfs scherpe stenen de gummiwand niet kunnen beschadigen."

Aan wie was deze uitvinding te danken?

De kleine negenjarige zoon van de Schotse dierenarts Dunlop, Johnnie, had van zijn vader voor zijn verjaardag een rijwiel cadeau gekregen, maar de jongen gebruikte het niet graag. En toen hij op een middag in februari van het jaar 1888 voor zijn vader een boodschap moest doen, waar haast bij was, haalde hij een pony uit de stal. Dat gaf de dierenarts te denken. Hij kocht twee lange repen gummi, plakte ze aan elkaar en vulde ze met de voetbalpomp van zijn zoon met lucht. Toen werden ze om de wielen gelegd en vastgemaakt. Van die dag af gaf Johnnie aan de fiets de voorkeur boven de pony.

Toen een vriend van de dierenarts Dunlop, kapitein Hume, de voorzitter van de rijwielclub van de Schotse hoofdstad Edinburgh, op 18 mei 1889 de nieuwe uitvinding voor zijn clubgenoten demonstreerde, hoorde men meer bezwaren dan bijval. Men gaf er de voorkeur aan zich met alle mogelijke andere plannen en proeven bezig te houden en zo was het belachelijke en dwaze denkbeeld van de Amerikaanse ingenieur Braddock uit Boston lange tijd het onderwerp van ernstige gesprekken. Volgens mister Braddock moesten alle telegraafdraden worden gebruikt om aangenaam fietsen mogelijk te maken. De rijwielen zouden dus niet op de begane grond rijden, doch men zou van alle fietsen een soort zweefvoertuig maken, dat aan sterke kabels opgehangen, door middel van rollen langs de telegraafpalen moest rijden...

In de vaktijdschriften uit die dagen kon men een groot aantal van de meest uiteenlopende rijwielmodellen aangeprezen vinden, die alle tegen schokken waren gebouwd. Zo was er een antitrilmachine, die, naar het heette, „met een bijna overdadige hoeveelheid veren en spiralen" was uitgerust. Bij alle verbindingen waren veren aangebracht: de gehele fiets leek een samenstel van veren en spiralen...

Een andere fabriek had het zadel zodanig met het stuur verbonden, dat men de fiets door heen en weer buigen van het lichaam kon besturen. Op deze manier wilde men het onnodig maken, dat de handen voortdurend op het „onophoudelijk trillende en schokkende stuur" rustten. Dan was er de zogenaamde fietsroeimachine, waarop de berijder bijna op de grond zat, zodat hij de schokken niet meer voelen zou. Hoogdravend werd er in een advertentie opgemerkt, dat „het streven, om de voor de machine en de wielrijder schadelijke schokken te verzwakken, bij deze fiets tot volledig succes had geleid."

Netty kijkt door

Toen Netty op een middag uit school kwam en zoals altijd gezellig thee wilde gaan drinken met haar moeder, ontdekte ze aan de kapstok in de gang de mantel van mevrouw Smet. „Bah," fluisterde ze hartgrondig. „Wat zal ze nu weer allemaal aan moeder te vertellen hebben?" Met een zucht hing ze haar jasje op. Mevrouw Smet was een vreselijk babbelzieke vrouw. Ze deed niets liever dan urenlang over andere mensen praten, het leek wel alsof ze alles van iedereen wist. Zo gauw ze weer een nieuwtje had opgeduikeld, ging dat als een lopend vuurtje rond. Ik ga maar stiekem naar mijn eigen kamer, dacht Netty en net wilde ze zachtjes de trap opklimmen, toen moeder haar riep. Met een zucht draaide zij zich om en opende de deur van de zitkamer

„Dag, Netty, dag, lieve kind!" riep mevrouw Smet kwelend. „Ja, ja, ik zag je al de tuin inkomen! Wilde je direct aan je huiswerk beginnen? Da's flink, hoor! En hoe staat het met de voorbereidingen van het tuinfeest? Toe, vertel er eens iets over, ik ben zó benieuwd!"

„O, dat loopt op rolletjes," antwoordde Netty nogal stroef.

„O ja?" zei mevrouw Smet met verbazing in haar stem. „Ik heb bij de slager gehoord dat de verkoop van de kaartjes niet zo best vlotte, is dat waar?"

„Ik ben ze allemaal kwijt, op één na," antwoordde Netty. „Hier heb ik het laatste kaartje. Wilt u dat kopen?"

Mevrouw Smet keek een beetje onthutst.

„Ik... eh... ik weet nog niet of ik wel kan, die avond," zei ze

„Maar het is echt de moeite waard," probeerde Netty nog eens. „O, en weet u, ze zeggen dat mevrouw van der Makkum ook komt."

„Heus?" vroeg mevrouw Smet vol belangstelling. Netty wist heel goed dat ze met die opmerking bijna haar kaartje al verkocht had, want mevrouw van der Makkum zag er altijd zó beeldig uit en trok altijd zó de belangstelling, dat mevrouw Smet nóóit over haar uitgeroddeld raakte. De kans om haar nu eens een hele avond op het tuinfeest te bestuderen, mocht zij echt niet laten lopen!

„Goed," zei ze dan ook. „Ik neem dat kaartje, maar ik heb nu geen geld genoeg bij me. Misschien kun je het me even brengen in de loop van de week."

Toen bracht zij het gesprek op Netty's vader.

„Ik heb gehoord, dat de oude boekhouder, meneer Vis, die al zo lang bij uw man op kantoor is, met pensioen gaat. Daar wordt toch zeker wel een feestelijk afscheid van gemaakt, hè? Ik ben benieuwd wat voor geschenk ze hem zullen geven."

Netty's moeder knikte en antwoordde dat ze er ook erg benieuwd naar was. Gelukkig scheen mevrouw Smet daarna uitgepraat; ze ging even later weg en met een zucht van verlichting gingen Netty en haar moeder naar de keuken om het eten klaar te maken. Haar vader en haar broer Gerard konden ieder moment thuiskomen — nog geen vijf minuten later kwam vader inderdaad. Hij floot een deuntje en was in een vrolijke bui.

„Dag, allemaal!" riep hij uit. „Ik heb reuzezin in een partijtje tennis; kunnen we vlug eten? Hee..." liet hij erop volgen en wees op een paraplu die aan de kapstok hing. „Is dat ding niet van mevrouw Smet?"

Hij had gelijk, mevrouw Smet had haar paraplu vergeten.

„Misschien heeft ze die wel expres vergeten," zuchtte moeder. „Dan heeft ze weer een reden om terug te komen. Ze was nogal belangstellend naar de oude boekhouder op je kantoor; ze wilde graag weten wat hij als geschenk zal krijgen bij zijn afscheid."

Vader grinnikte.

„Dat mag ze ook best weten; het is een prachtig cadeau," zei hij, terwijl hij zich behaaglijk in zijn geliefde stoel liet zakken met de nieuwe krant. „Die boekhouder is een reuzekerel, iedereen mag hem erg graag en het hele personeel heeft geld bijgedragen om een geschenk voor hem te kopen. We hadden een flink sommetje bij elkaar, we hebben er een juweel van een klok voor gekocht."

„Kunnen wij hem zien?" vroeg Netty. „Ik vind die oude klokken zo mooi."

„Ja, hoor," antwoordde haar vader, „nog even geduld, als ik mijn pijp heb gestopt, mag je hem zien. Heb je nog een kop thee voor me? Ik heb gewoon dorst van het praten. In de trein, op weg naar huis, ontmoette ik namelijk een oude vriend van me. We hebben gezellig gekletst. Toen hij mijn coupé binnenkwam, zat ik me net groen en geel te ergeren."

„Waarover?" vroeg moeder. „Vertrok de trein te laat?"

„Nee, dat niet. Maar weet je, tegenover me zat een vervelende, brutale jonge snuiter. Hij liet zijn sigarettenas rustig op mijn schoenen vallen, zat de hele tijd schel te fluiten, terwijl hij met zijn voeten de maat tikte. Hij droeg nota bene een soort rood vest met gele bloemen. Da's toch geen gezicht voor een jonge kerel!"

Netty's moeder ging maar gauw thee inschenken voor haar man, dat had hij wel nodig na zo'n reisje.

„Vertel nog eens iets over die klok," vroeg zij.

Plotseling zweeg hij, de krant viel uit zijn handen en zijn ogen werden groot en rond.

alles heen

door Ida Melbourne

„O ja," riep vader geestdriftig. „Het is écht een juweeltje. Toe, Netty, ga hem eens halen; hij is verpakt in een witte. . ."

Plotseling zweeg hij, de krant viel uit zijn handen en zijn ogen werden groot en rond. Hij stond op, bleef even stokstijf staan en rende de kamer uit

„Lieve help," riep moeder geschrokken. „Ik weet wat dát betekent. Hij heeft de klok in de trein laten liggen. Vergeten!"

Netty rende naar de gang. . . Daar stond haar vader glazig rond te kijken. Van een witte doos was geen spoor te zien.

„Weet u zeker dat u de klok in de trein bij u had?" vroeg zij.

„Ja," zuchtte haar vader. „Ik weet zeker dat ik de doos in het bagagenet heb gelegd. Maar. . . maar toen ik de trein uitging, heb ik 'm niet meer gezien. Sukkel die ik ben! Wacht eens, nu herinner ik me dat die vervelende jongen over wie ik het straks had, ná mij de coupé binnenkwam en zijn jas in het net legde, precies op de doos. Maar toen ik eenmaal over tennis begon te praten, heb ik niet meer aan de klok gedacht."

Vader zuchtte hartgrondig en keek erg ongelukkig.

„Hoe kán ik het nu vergeten!" riep hij. „Ik kan me wel de haren uit mijn hoofd trekken. In ieder geval zal het niet moeilijk zijn de klok op te sporen; want aan de onderkant is een zilveren plaatje geschroefd en daarop staat, dat de klok ten geschenke is gegeven aan Albert Vis als blijk van grote waardering voor zijn werk."

„Aan de onderkant van de klok?" vroeg Netty. „Wat raar, meestal zit zo'n plaatje toch aan de voorkant?"

„Ja, dat is zo, maar meneer Vis wilde het nu eenmaal anders hebben," legde vader uit. „Hij is erg bescheiden en loopt niet graag met zijn verdiensten te koop, vandaar dat hij het plaatje liever onder de klok had Hoe dan ook, in ieder geval is dat plaatje een duidelijk bewijs van eigendom."

Na de droevige ontdekking ging vader onmiddellijk een stuk of zes stations opbellen, waar de trein stopte; maar de klok was niet gevonden. Dat kon betekenen dat de doos nog in het bagagenet lag en er nóg zou liggen als de trein op de terugweg het station aandeed, waar vader was uitgestapt. Het kon ook zijn dat de klok meegenomen was, maar daaraan wilde iedereen nog maar liever niet denken.

Gerard, Netty's broer, die ondertussen thuisgekomen was en het verhaal gehoord had, bood aan om direct met zijn auto naar het station te rijden. Netty wilde natuurlijk ook mee, met z'n tweeën ging het zoeken vlugger.

„Nou, dan ga ik ook mee," zei vader, maar moeder vond het verstandiger dat hij thuis bleef om eerst te eten.

Zij waren nauwelijks op het perron, of de trein denderde binnen. Er was afgesproken dat Gerard het voorste gedeelte voor zijn rekening zou nemen en Netty het achterste. Koortsachtig zochten ze iedere coupé af. Netty kreeg in haar haast bijna ruzie met twee dames; de een trapte ze op de tenen — en niet zo zacht ook — en de ander stootte ze de hoed bijna van haar hoofd! Veel te gauw klonk het vertrekfluitje al! Met een reuzensprong belandde Netty op het perron en het was niets te vroeg, want de trein zette zich weer in beweging. Met rode wangen van opwinding rende ze naar Gerard.

„Heb je iets gevonden?" riep ze, maar haar broer had alleen maar zijn hoofd te schudden om haar het droevige nieuws te laten weten.

„Die klok kunnen we wel vaarwel zeggen," mompelde hij somber, toen ze naar huis reden.

„Zeg, vader," zei Netty nadat ze de slechte tijding hadden overgebracht. „Die brutale jonge vent kan de klok toch niet gestolen hebben?"

Haar vader trok zijn voorhoofd in nóg diepere rimpels

„Ik heb steeds geprobeerd om die gedachte uit mijn hoofd te zetten; ik vond het niet eerlijk van me om die jongen direct te verdenken. Maar hij had tenslotte wel zijn jas over de klok gegooid."

Het was een koud kunstje voor hem om tegelijk met de jas de klok mee te nemen. Maar wie zou zo iets durven doen? Het is toch veel te gevaarlijk, stel je voor dat iemand het zag.

Vader sloeg zich voor de zoveelste maal wanhopig voor zijn hoofd.

„Hoe komen we de jongen op het spoor?" vroeg moeder nuchter. „Dat is het grootste probleem."

„Laat me nog eens alles goed nagaan," zei vader. „Hij was met een andere jongen, net zo'n zelfde type, en daar knoopte hij een gesprek mee aan," peinsde Netty's vader. „Ze spraken over eh. . . ja, nu weet ik het weer, over een of andere dansgelegenheid. Ik geloof dat de jongen met dat mooie vest Tossie werd genoemd door de ander, zo iets was het in ieder geval. O ja, die ander vroeg hem ook nog iets over zijn zuster, die met de drummer van een band getrouwd was. . ."

Iedereen in de kamer probeerde uit dit verhaal van vader een aanknopingspunt te vinden, maar dat was niet eenvoudig! Plotseling sprong Netty op.

„Moeder," zei ze. „Ik heb een idee dat mevrouw Smet ons nú eens wel van dienst kan zijn. Zij is de énige, want ze weet alles van iedereen. Ik ga naar haar toe."

Moeder zag niet veel heil in Netty's plan en vader was bang, dat zij misschien iets los zou laten over de vermiste klok

„Maakt u zich maar geen zorgen," riep Netty. „Ik weet daar wel raad op. Ik breng haar gewoon de paraplu terug; dat is een mooie aanleiding om met haar aan de praat te komen en natuurlijk vertel ik haar niets over de klok Dag, hoor!"

Maar plotseling klonk achter haar een stem: „Dag, vader! Hebben we bezoek?"

Netty was al weg, mét de paraplu. Mevrouw Smet woonde een paar laantjes verder en binnen een paar minuten belde Netty dan ook al aan de voordeur.

Mevrouw Smet opende zelf de deur.

„Dag, mevrouw," zei Netty. „Ik kom u uw paraplu terugbrengen; ik kwam hier toch langs, dus het was echt geen extra-moeite voor me! Het is zo lastig als u geen paraplu hebt."

„Dank je wel, hoor, kind," antwoordde mevrouw Smet. „Erg aardig van je. Kom toch even binnen, dan kunnen we een paar minuutjes gezellig babbelen!"

Netty had er anders nooit zin in; ze wist precies waaruit dat babbelen bestond: nieuwsgierige vragen van mevrouw Smet, waarop zij, Netty, antwoord moest geven. Maar deze keer moest zij haar tegenzin overwinnen.

„O, mevrouw Smet," zei ze dan ook onmiddellijk. „U kent zóveel mensen! Kent u misschien ook een blonde jongen, die. . ." en hier gaf Netty de beschrijving van haar vader.

„Tja," peinsde mevrouw Smet. „Zo heb ik er wel verscheidenen gekend, maar precies zou ik je toch niet kunnen zeggen, wie je bedoelt."

„Zijn zusje is getrouwd met een drummer, misschien helpt dat u op weg?"

Plotseling veerde mevrouw Smet op.

„Hé ja, nu weet ik het, geloof ik. Laat me eens kijken. Het was de bakker. . . Die vertelde me iets over een meisje dat met een drummer trouwde. En haar broer. . ."

„Juist, haar broer," onderbrak Netty haar. „Ik wilde iets meer weten van haar broer; hij wordt Tossie genoemd, geloof ik."

„Tossie? Aha! Die naam noemde de bakker ook toen hij over die trouwerij praatte."

„Weet u misschien ook waar dat meisje woonde?" vroeg Netty, die het spoor góéd begon te ruiken. „Dan heb ik het adres van de broer ook natuurlijk."

„Ja, dat weet ik," antwoordde mevrouw Smet. „Want zie je, toen de bakker me dat allemaal vertelde, stond ik nét met hem voor het huis van dat meisje, vandaar dat hij het gesprek erop bracht. Lindenstraat achtendertig," besloot ze voldaan.

Wat Netty allemaal dacht over de grenzeloze nieuwsgierigheid van mevrouw Smet, bleef een diep geheim; nú kon ze alleen maar dankbaar zijn, want met de inlichtingen kwam ze een heel eind verder, hoopte ze. Ze moest weg zien te komen!

„O!" riep ze uit, op haar horloge kijkend. „Ik had er geen idee van, dat ik zó lang bij u ben geweest. Neemt u me niet kwalijk, ik moet er vandoor!"

Hard hollend bereikte ze haar huis, waar ze net op tijd kwam om haar broer te vragen haar even naar de Lindenstraat te brengen.

„Wat moet je dáár nu doen?" vroeg Gerard verbaasd. Netty vertelde hem, wat ze te weten was gekomen.

„Best," antwoordde Gerard. „Ik zal buiten wachten, in de auto. Als er iets misgaat, ben ik bij de hand."

Vlak bij het bewuste huisnummer stopte Gerard de auto en Netty stapte uit. Wát ze precies zou doen, wist ze nog niet goed, ze zou maar afwachten, hoe alles verder liep. Net toen ze op de stoep stond en nog even aarzelde met bellen, kreeg ze een idee. Ze had immers nog dat ene kaartje voor het tuinfeest in haar zak. Dat was wel bestemd voor mevrouw Smet, maar ze kon het nú best gebruiken. . .

Ze drukte op de bel en even later werd de deur geopend door een man.

„Dag, meneer," zei Netty beleefd. „Ik hoop dat ik u niet stoor, maar ziet u, ik verkoop kaartjes voor een tuinfeest. Hebt u misschien ook belangstelling?"

„Tuinfeest?" Hij nam het kaartje dat Netty hem voorhield in zijn handen en bekeek het uitvoerig. „Nou, da's niets voor mij, ik ben te oud voor dat soort dingen. Maar misschien heeft m'n zoon er wel zin in."

„Is hij. . . eh. . . is Tossie thuis?" vroeg Netty op goed geluk.

„O, ken je hem dan?" vroeg de man, terwijl hij Netty eens scherper opnam.

Netty durfde niet „ja" te zeggen, maar ze ontweek heel handig zijn vraag door te zeggen: „Zou ik niet even binnen mogen komen om op antwoord te wachten?"

Eventjes aarzelde de man, toen opende hij de deur wijder.

„Ach, ja, kom d'r maar in," zei hij. „Tossie is wel even thuis geweest, maar daarna weggegaan. Misschien is hij naar een paar vrienden om te vertellen, dat hij zo'n bof heeft gehad vandaag. Tossie heeft namelijk een prijs gewonnen, zie je."

Netty voelde dat ze een kleur kreeg van opwinding.

„Wat leuk!" zei ze. „Was het een mooie prijs?"

„Nou en of," antwoordde de man vergenoegd. „Net iets dat we nodig hadden! Kom maar 'ns kijken. Tossie kan heel goed dansen — dat zeggen ze tenminste allemaal — en daarmee heeft hij nu die prijs gewonnen. Ik heb nooit geweten, dat je met dansen zulke mooie dingen kon winnen," voegde hij eraan toe, terwijl hij de deur naar de huiskamer opende.

Netty ging naar binnen, keek rond en. . . op hetzelfde moment dat de man op de klok wees, die op de schoorsteenmantel stond, wist Netty dat het de gezochte klok was.

Ze slikte even en zei toen: „O, wat een prachtige klok." Ze deed een paar passen vooruit om hem van dichterbij te kunnen zien, maar plotseling klonk achter haar een stem: „Dag, vader! Hebben we bezoek?"

Netty draaide zich om en stond oog in oog met een blonde, langharige jongen. Hij had een bleek gezicht en droeg een rood vest met gele bloemen. Hij zag er precies uit, als haar vader hem beschreven had, dat kón niet missen. Van opwinding kon Netty geen woord uitbrengen, dat was gelukkig nog niet nodig, want de jongen keek haar vragend aan, fronste zijn wenkbrauwen en zei: „Ik geloof niet, dat ik je ken."

„Nee?" vroeg Netty vlug, „ik jóú toch wel, maar ik weet niet meer waarvan. Ik dacht dat je misschien wel een kaartje voor het tuinfeest wilde kopen; het is mijn laatste kaartje, de andere ben ik allemaal kwijt."

De jongen trok onverschillig zijn schouders op en mompelde minachtend:

„Tuinfeest? Bah! Daar is niks an! Er wordt niet eens gedanst."

„Ik geloof dat er wél gedanst wordt, op het gras," zei Netty. „Ik heb net van je vader gehoord dat je zo goed kunt dansen. Je moet wél een uitblinker zijn om zo'n mooie klok te winnen. Wanneer heb je die eigenlijk gewonnen?"

Even knipperde de jongen met zijn ogen. Hij was kennelijk in het nauw gebracht, dacht Netty voldaan, terwijl ze hem strak aan bleef kijken.

„O... eh... eh... ik geloof dat die danswedstrijd al een paar weken geleden is geweest," hakkelde hij. „Maar vanavond kreeg ik pas de prijs. Je zou dus kunnen zeggen dat ik de klok vanavond pas gewonnen heb," voegde hij er met een scheef lachje aan toe. „Misschien wil vader de klok wel van me kopen!"

„Mag ik 'm eens wat beter bekijken? Ik vind het een juweel van een klok," zei Netty, op de schoorsteenmantel toelopend. Maar de jongen versperde haar de weg.

„Nee, liever niet," zei hij nors. „'t Is een erg kostbare klok en ik zou niet graag willen dat je 'm brak. Je kunt hem zo goed genoeg zien. Anders heb je hard een bril nodig!"

Na die woorden begreep Netty wel dat er geen kans was de klok in handen te krijgen en ermee weg te rennen. Ze kon hem ook niet van diefstal beschuldigen. En als ze nu wegging om de politie te waarschuwen, had de jongen alle kans het naamplaatje onder de klok weg te halen of zelfs de hele klok te verbergen en er een ander voor in de plaats te zetten. Ze móést nog een gokje wagen.

„Nu, dan bekijk ik 'm maar uit de verte," zei ze. „Da's voor mij niet moeilijk, zie je, ik ben een soort helderziende. Op het tuinfeest treed ik op als het helderziende meisje. Telepathie noemen ze dat."

De jongen lachte honend.

„Wat een onzin! Allemaal trucjes! Ik laat me heus niet voor de gek houden, hoor!"

„Poeh!" deed Netty verwaand. „Denk je werkelijk dat ik niet in staat ben te vertellen wat er op een bladzijde van een boek geschreven is, zónder dat ik het boek heb ingekeken of gezien? Ik kijk gewoon door alles heen."

„Praat toch niet zo onwijs!" riep Tossie ongeduldig uit.

„Zal ik het je bewijzen?" vroeg Netty. „Nu meteen?"

„Vooruit dan maar," zei Tossie. „Je slaat een figuur, maar als je zelf wilt. . ."

„Aangenomen," riep Netty, die schik in het spelletje begon te krijgen. „U bent de jury, meneer," zei ze tegen Tossies vader. „Wilt u die klok even van de schoorsteenmantel nemen? Dan zal ik u vertellen wat er op het zilveren plaatje aan de onderkant van de klok staat."

Voordat Tossie kon protesteren, had zijn vader de klok al in handen genomen.

„Ik moet me even concentreren," zei Netty gewichtig, sloot haar ogen even en zei toen langzaam: „Deze klok werd ten geschenke gegeven aan Albert Vis als blijk van grote waardering voor zijn werk bij de. . ."

Netty hoefde niet verder te gaan, want de ogen van de oudere man gingen wijd open en zijn gezicht kreeg een asgrauwe kleur. Tossies gezicht daarentegen was paars aangelopen, hij beet zenuwachtig op zijn lip.

„Hoe komt dát er nu op!" riep hij met schorre stem uit. „Ik. . . ik denk dat ze me de verkeerde klok gegeven hebben. . ."

De ogen van zijn vader bliksemden.

„Onbeschaamde deugniet!" zei hij. „Je hebt gelogen! Hoe kom jij aan die klok?"

Tossie boog zijn hoofd; hij durfde zijn vader niet meer aan te kijken.

„Ik zal het u vertellen," riep Netty. „Die klok lag in het bagagenet van de trein en uw zoon gooide er zijn jas overheen. De eigenaar vergat de klok mee te nemen; het was voor uw zoon dus een klein kunstje om de klok mee te nemen. Het is een cadeau voor een boekhouder die jarenlang bij mijn vader op kantoor heeft gewerkt en nu weggaat. Mijn vader heeft de klok in de trein laten liggen."

Na deze woorden streek Tossie zenuwachtig door zijn haar en hakkelde: „Het was maar een. . . een grapje van me. Ik wilde die klok heus naar het politiebureau brengen, eerlijk. Ik had aan mijn vrienden verteld dat ik de eerste prijs met dansen had gewonnen; ze wilden me niet geloven en toen heb ik de klok meegenomen om hem als eerste prijs te laten zien. Daarna had ik hem vast naar de politie gebracht, heus . . . Ik . . . ik . . . Je gaat toch niet naar de politie?" vroeg hij smekend aan Netty.

Netty kuchte even, ze had diep medelijden met de vader van Tossie, die als een geslagen man op een stoel was neergezakt.

„Nee," zei Netty. „Dat zal ik voor deze keer niet doen. Maar iemand mocht je weleens vertellen, Tossie, dat iets dat je gevonden hebt, géén eigendom van je is."

Toen draaide zij zich om, nam de klok, die op de tafel stond en liep de kamer uit. Ze rende naar de auto.

„Ik heb hem terug!" riep ze, toen ze het portier opende. „Gauw naar huis!"

Ademloos vertelde ze onderweg wat er allemaal gebeurd was. Het mooiste moment was wel, toen ze haar vader, die met een somber gezicht in een stoel zat, de klok in handen gaf.

„Asjeblieft," zei zij trots. „Vinden jullie me geen reuzedetective?"

Diezelfde avond kwam Tossie nog bij Netty's vader om zijn verontschuldigingen aan te bieden. Hij had reusachtig spijt van het gebeurde. Ook zei hij, dat hij niet kon begrijpen, hoe Netty hem zo gauw op het spoor was gekomen.

„Dat was heel eenvoudig," antwoordde Netty's vader. „Je gaat zo raar gekleed, dat je direct te herkennen bent. Draag in het vervolg gewone kleren, dan zie je er heel wat beter uit."

Mevrouw Smet, die natuurlijk al heel gauw alles van het bezoek wist, vroeg zich af waarom die rare Tossie bij Netty's familie op visite was geweest. . .

Puzzelen om prijzen

7

Toen Sjors met zijn vrienden afgelopen zomer op reis was in België zagen zij op een keer een interessante groep vreemdelingen bij elkaar. Zij waren het er niet dadelijk over eens, waarvandaan de vreemdelingen naar België waren gereisd, maar toen zij nog eens goed gekeken hadden, waren alle meningsverschillen gauw opgelost. En nu vragen zij aan al onze lezers of zij ook zo vlug antwoord kunnen geven op de vraag: wat zijn het? Bij enkele figuren is aan de kleding gemakkelijk te zien waar zij vandaan komen, anderen hebben iets bij zich, waardoor ook duidelijk wordt gemaakt, welke nationaliteit zij hebben.

Voor deze nieuwe puzzel hebben jullie niets anders te doen dan de zeven (want het zijn er zeven!) namen op te schrijven. Bijvoorbeeld: Oostenrijker, Fransman, Ier, Deen enzovoort. Deze vier staan natuurlijk niet op de plaat!

Ter verdeling onder de goede oplossers liggen weer vijftig mooie prijzen klaar, namelijk:

een paar rolschaatsen als eerste prijs;

twaalf tafeltennisspelen als tweede prijs;

twaalf vulpotloden met vier kleuren als derde prijs;

vijfentwintig boeken als vierde prijs.

Denk erom, zoals gewoonlijk moet je voor de oplossing alleen *briefkaarten* gebruiken. Dus geen brieven schrijven.

Het adres is: Sjors van de Rebellenclub, Nassaulaan 51, Haarlem.

Alle oplossingen moeten op z'n laatst op maandag 23 januari 1961 bij ons zijn; onze lezers buiten Europa krijgen de tijd tot maandag 6 februari 1961.

OPLOSSING PUZZEL UIT ONS VORIG NUMMER

Kruiswoordpuzzel

	B	A	S		L		M	E	S	T	
K		R		K	I	N		L	O		B
A	N	T	E	N	N	E		K	L	E	I
M	U	S		I	D	E	E		U		G
P			V	E	E		I	E	T	S	
	A	A	L				S	T	I	E	R
K	R	A	A	I				E	E	N	
	A	R	M	E		P	E	N			O
D		D		P	O	R	T		D	A	R
E	L	B	A		E	E	N	V	O	U	D
N		E	A		I	N	A		R		E
	P	I	N	K		T		O	P	A	

DE BRUG IN HET OERWOUD

Voor Nederland: Redactie en administratie: Nassaulaan 51, Haarlem. Abonnementsprijs: 20 ct per nummer. Losse nummers: 30 ct.
Voor België adres: N.V. Tijdschriften Uitgevers Maatschappij, Van Schoonhovestraat 36, Antwerpen. Prijs: 5 frank.